

Na een loodzware strijd verloor zangeres Annemieke Koelewijn (39) uit Spakenburg haar man aan kanker. Op 7 januari vertelt ze haar aangrijpende verhaal in De Verandering.

'Mijn lichaam ging door, maar mijn hart stond stil'

Annemieke, afkomstig uit een christelijk-gereformeerd nest, kreeg op 16-jarige leeftijd verkering met de drie jaar oudere Pieter-Jan. Het jaar daarop kreeg hij allerlei klachten in zijn rug, waarop de huisarts hem doorverwees naar het ziekenhuis in Amersfoort. "Toen we hem daar hadden afgezet, zei z'n moeder: 'Als het maar niet hetzelfde is als wat de dominee heeft...'"

Kwaad

Die opmerking maakte Annemieke heel kwaad: hun predikant had testeskanker. "Ben je gek?!" reageerde ik – maar ik was 17, en heel positief ingesteld. Later die dag zochten we Pieter-Jan weer op in het ziekenhuis. Hij zat aan een tafeltje. 'Het is niet goed, Miek.' De dokter vertelde dat de ziekte – inderdaad: testeskanker – in het ergste stadium was."

Alleen de specialisten van het academische ziekenhuis in Groningen zouden wellicht nog iets voor hem kunnen betekenen. "Daar vertelde een professor ons de volgende dag dat Pieter-Jan, zonder behandeling, binnen zes weken zou overlijden. De planning was daarom: eerst opereren en dan zes kuren van een week, met twee weken pauze."

Geweldig

Annemieke was vol goede moed: ze geloofde dat de behandeling zou aanslaan, en dat zij zouden trouwen. Ondertussen ging haar 20-jarige vriend door een inktzwart dal. Vanwege de pijn kon hij vaak niet zitten of liggen. Op zijn verzoek las ze hem op een dag voor uit de Bijbel. "Een paar uur later kon hij rechtop zitten," herinnert zij zich. "Hij zei: 'De pijn wordt minder...' De dokters konden

het niet geloven: de tumor was in een paar uur tijd geslonken – de kuur sloeg aan! Vanaf dat moment wist ik het zeker: hij wordt beter en we gaan trouwen. Pieter-Jan vond dat geweldig; hij vocht ook voor een heel groot deel voor mij."

Getrouwd

Pakweg twee jaar later werd hij, na een zware operatie, helemaal schoon verklaard. De opluchting was enorm. Ze zijn kort daarna verloofd en toen ze 22 was, trouwden ze. Hoewel ze wisten dat zij nooit kinderen zouden krijgen, was Annemieke daar niet zo mee bezig. Angst dat de kanker terug zou komen, had ze niet.

Wel raakte ze een paar jaar later zwaar overspannen en depressief. Ze was uitgeput, extreem onzeker en somber. "Op een gegeven moment woog ik nog maar 45 kilo; ik kon niet eten en sliep niet meer. Het was waarschijnlijk een burn-out." De situatie werd zo zorgelijk, dat ze moest worden opgenomen in het ziekenhuis. "Voor mijn gevoel was ik door God verlaten. Ik had geen zelfmoordneigingen, maar het was voor mij wel het einde van de lijn."

Juist in die tijd merkte ze dat muziek maken – zingen en gitaarspelen – haar troost gaf. Uiteindelijk ging het – vrij plotseling – toch weer bergopwaarts. "Ik zag het weer zitten; net alsof God met Zijn Geest leven in mij blies. Het duurde niet lang of ik mocht naar huis." Met hulp van Gerald Troost en Ralph van Manen nam ze zelfs haar eerste gospelcd op.

Opgezette benen

Zo'n 4,5 jaar geleden overleed Annemiekes vader op 58-jarige leeftijd aan een hartinfarct. "We waren helemaal in paniek; het vreselijke nieuws was net een aardbeving," blikt ze terug. "Zeven weken na de begrafenis, nog middenin de rouwperiode, kreeg Pieter-Jan opgezette benen. In het ziekenhuis bleek dat er vocht in zijn hartzakje zat; hij moest

Tekst: Gert-Jan Schaap
(met dank aan Esther
Prins & Myriam de Jong)

'Na 18 jaar verwacht je niet dat het terugkomt'

gelijk geholpen worden. Het vocht werd op kweek gezet. Dit maakte allerlei dingen in ons wakker, maar na 18 jaar verwacht je niet dat het terugkomt."

Enkele dagen later stond de huisarts voor de deur. "Hij had bericht gekregen dat er kankercellen in het vocht zaten. Onbeschrijfelijk. Je zit daar als jonge mensen op de bank. 'Gebeurt dit écht?' Ik was 35, Pieter-Jan 38."

Storm

Hij bleek een zeldzame, ongeneselijke vorm van kanker te hebben. De 2,5 jaar die volgden, typeert Annemieke als 'hels'. Er werden meer tumoren gevonden, onder meer in zijn hersenen. Pieter-Jan onderging legio zware kuren en bestralingen, en moest lichamelijke steeds meer inleveren. Annemieke verzorgde hem tot het einde toe thuis, en zoveel mo-

gelijk zelf. "Hij werd ook heel benauwd en kreeg zuurstof. In die tijd heb ik – samen met Ralph van Manen en Heleen Koudijs – het lied Prijs Hem in de storm geschreven. Ik moest veel huilen, en bad: 'Wat maakt U me nou, Heer? De twee meest belangrijke mannen in mijn leven allebei weg?' Mijn lichaam ging door, maar mijn hart stond stil." Op 6 oktober 2010 om 10.10 uur kwam het einde. "Mijn man vroeg echt of de Heer hem wilde thuishalen. Zijn laatste ademtocht was heel rustig – Pieter-Jan was bij God."

Tv Zaterdagavond 7 januari, Nederland 2

Tv EO.nl/deverandering/Annemiekekoelewijn.nl

'Ik had geen zelfmoordneigingen, maar het was wel het einde van de lijn'